

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Katarzyna Tymińska

Pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 21 marca 2017r., 6 czerwca 2017r. , 3 sierpnia 2017r. na rozprawie sprawy:

L. F., syna L. i K. z domu W., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 kwietnia 2000 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z W. O., skazanym wyrokiem sądowym w odrębnym postępowaniu i W. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskaniu kredytu, doprowadził pracowników Banku (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia kwotą pieniężną w wysokości 4.444,46 zł na szkodę (...) B. w ten sposób, że zawierając w Agencji Usług (...) w G. umowę kredytową nr (...) przedłożył uprzednio podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) w G., wprowadzając tym samym w błąd co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru wywiązania się z zobowiązania przez w/wymienionych, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i

M. R., syna J. i A. z domu S., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 kwietnia 2000r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. i W. O., skazanym w odrębnym postępowaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w uzyskaniu kredytu, doprowadził pracowników Banku (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia kwotą pieniężną w wysokości 4.545,46 zł na szkodę (...) B. w ten sposób, że zawierając w Agencji Usług (...) w G. umowę kredytową nr (...) przedłożył uprzednio podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) w G., wprowadzających tym samym w błąd co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru wywiązania się z zobowiązania przez w/wymienionych, czym działał na szkodę wymienionego Banku, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w b. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i

K. K. (2), syna J. i J. z domu W., urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 31 maja 2000 r. do 1 czerwca 2000 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, doprowadził Bank (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.444,45 zł, wystawiając jako właściciel firmy wystawił wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach R. P. w (...) w G., które następnie zostało przedłożone

przez R. P. w celu uzyskania pożyczki pieniężnej, wprowadzając tym samym w błąd co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym działał na szkodę Banku (...) S.A. w K.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

oraz

Z. W., syna S. i B. z domu S., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 8 czerwca 2000r. do 15 czerwca 2000 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. i J. B. co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, działając w celu uzyskania pożyczki i osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. Oddział w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 10.000 zł w ten sposób, że przedłożył stwierdzające nieprawdę zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) w G. zarejestrowane na W. K. oraz złożył swoje podpisy na dokumentach w postaci umowy nr (...) o pożyczkę gotówkową w wysokości 10.000 zł i karty informacyjnej pożyczkobiorcy, wprowadzając tym samym w błąd co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym działał na szkodę Banku (...) S.A. Oddział w G., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. Oskarżonego L. F. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

II. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego L. F. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. Oskarżonego M. R. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w b. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

IV. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. R. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

V. Oskarżonego K. K. (2) uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

VI. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. K. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

VII. Oskarżonego Z. W. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

VIII. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

IX. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. M. Z. kwotę 1092,24 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt dwa złote 24/100) tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu L. F.;

X. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. J. W. kwotę 1092,24 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt dwa złote 24/100) tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu M. R.;

XI. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych L. F., M. R., K. K. (2) i Z. W. od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt: II K 1019/16

UZASADNIENIE

Wobec złożenia przez obrońcę oskarżonego M. R. wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k., Sąd ograniczył uzasadnienie w stosunku do tego oskarżonego jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Natomiast uzasadnienie wyroku sporządzono w całości, co do oskarżonego L. F. zgodnie z wnioskiem jego obrońcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. i W. O. znali się od wielu lat. W. K. z pomocą W. O. zarejestrował na swoje nazwisko przedsiębiorstwo (...) w G. w dniu 7 kwietnia 2000 r. W ramach tego przedsiębiorstwa (...) nie wykonywał jednak działalności gospodarczej, a służyło ono jedynie do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń o zatrudnianiu w tym przedsiębiorstwie różnych osób. Zaświadczenia te wystawiał zarówno W. K., jak i W. O. oraz inne ustalone osoby, co do których toczyło się odrębne postępowanie (IV K 1641/01). Dodatkowo W. K. wynajmował w ramach tej „działalności” swego rodzaju „biuro”, w którym to przebywał on lub inna osoba, która miała za zadanie odbierać telefony i dodatkowo potwierdzać zatrudnienie osób, na które były wystawiane zaświadczenia. Zaświadczenia te wprowadzały w błąd, co do faktu zatrudniania i osiąganych dochodów przez wymienione w nich osoby, które to przy użyciu tych dokumentów zawierały umowy zakupu sprzętu AGD i RTV w systemie sprzedaży ratalnej, jak również kredytów bankowych bez zamiaru ich spłaty.

Dowód: zaświadczenie o dokonaniu wpisu do (...) k. 21; pismo GUS - k. 22; pismo z (...) Oddział w G. – k. 30; Zeznania świadka H. G. – k. 26-27; zeznania E. G. - k. 136 – 137; kopia umowy dzierżawy – k. 56; zeznania świadka J. C. - k. 33-34; zeznania świadka B. K. – k. 138-140; wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 maja 2004 r. w sprawie V Ka 11/04 - k. 2417-2470.

W. K. znał się z L. F., gdyż mieszkali w tej samej okolicy. Przez pewien okres czasu W. K. wraz z W. O. namawiali L. F., by ten wziął na siebie pożyczkę, którą się razem podzielą. L. F. po tych namowach zgodził się na ich propozycję. W bliżej nieustalonym dniu W. O. i W. K. przyjechali samochodem nieznannej marki do L. F.. L. F. wręczył W. O. swój dowód osobisty. Po jakimś czasie W. O. zwrócił mu jego dowód osobisty oraz dał mu wypełnione przez siebie zaświadczenie stwierdzające, iż L. F. jest zatrudniony w firmie (...) w G., pomimo, iż w rzeczywistości tam nie pracował. Następnie w dniu 12 kwietnia 2000 roku L. F. udał się do placówki Agencji Usług (...) S.A. w G., mieszczącej się przy ul. (...). Na miejscu L. F. złożył wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego w wysokości 4444,45 złotych w Banku (...) S.A., przedkładając oprócz swojego dowodu osobistego i książeczki ubezpieczeniowej (...), nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) w G., wręczone mu wcześniej przez W. O.. Następnego dnia L. F. udał się z W. O. do Banku przy ul. (...) i tam odebrał pieniądze pochodzące z udzielonego mu kredytu. Pieniądze oddał W. O., który z całej sumy kredytu odliczył kwotę 800 złotych dla L. F., jako zapłatę za wzięcie kredytu. L. F. przyznał się do zarzucanych czynów.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego L. F. – k. 852-853v; zeznania świadka B. K. - k. 138-140; opinia biegłego z zakresu badania fałszerstw dokumentów nr ER- (...) – k. 333-334; pismo Banku (...) S.A. z dnia 16.07.2001 r. – k. 189.

Postępowanie karne w dniu 21 marca 2017 roku wobec W. K. umorzono z uwagi na jego śmierć. W stosunku do W. O. było prowadzone odrębne postępowanie w wyniku którego w dniu 10 lipca 2002 roku wydano wyrok skazujący go za czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne (IV K 1641/01).

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 maja 2004 r. w sprawie V Ka 11/04 – k. 2417-2470; protokół rozprawy z dnia 21.03.2017 r. – k. 123-124.

Oskarżony L. F. ma 51 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu jest stolarzem. Na stałe nie pracuje, pracuje dorywczo osiągając dochód w wysokości ok. 600-700 złotych. Jest kawalerem, ma jedno dziecko. Stan zdrowia dobry, przebyte zapalenie wątroby typu B, wrzody żołądka. Nie leczony psychiatrycznie. Leczony odwykowo, przeciwalkoholowo. Karany, skazany kolejno wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 04.10.2013 r. (XI K 458/13) za czyny z art. 286 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k., z dnia 05.12.2013 r. (XI K 815/12) za czyny z art. 270 § 1 k.k. oraz z dnia 26.02.2015 r. (II K 1179/13) za czyny z art. 286 § 1 k.k., 297 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k. We wszystkich sprawach zawieszono wykonanie kary a grzywny zostały wykonane.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego L. F. – k. 852-853; karta karna – k. 166-167.

Sąd zważył co następuje:

Sąd w ustalaniu stanu faktycznego oparł się przede wszystkim na wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego L. F., które mają poparcie opinii grafologicznej i zeznaniach świadka B. K..

Sąd dał wiarę w całości wyjaśnieniom oskarżonego L. F.. Przyznał się on do winy i opisał szczegółowo w jaki sposób doszło do popełnienia przez niego czynu zabronionego. Jego wyjaśnienia są logiczne i spójne, nie odwoływał ich, ani nie zmieniał w toku całego postępowania karnego. Fakt podpisania przez niego umowy w celu uzyskania kredytu gotówkowego jest poparty w zeznaniach świadka B. K., która jako pracownik Agencji Usług (...) S.A. szczegółowo wymieniła osoby, które zawierały umowy kredytowe w tej agencji i legitymowały się zaświadczeniem o zatrudnieniu w de facto fikcyjnym przedsiębiorstwie (...) w G.. Jedną z tych osób był właśnie L. F.. Również opinia z zakresu badania fałszerstw dokumentów potwierdza, że na formularzu umowy o pożyczkę nr (...), deklaracji wekslowej, jak i wniosku o udzielenie pożyczki z dnia 12 kwietnia 2000 roku widnieją podpisy, które nakreślił L. F.. Także wyjaśnienia oskarżonego odnośnie tego, że do wzięcia pożyczki namówili go W. O. i W. K. oraz że to oni wręczyli mu nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu są w ocenie Sądu wiarygodne. Jak wynika z dokumentów załączonych do akt sprawy przedsiębiorstwo (...) w G. było zarejestrowane na W. K. oraz w rzeczywistości nie zatrudniało żadnych pracowników, gdyż nie było nawet zarejestrowane w ewidencji płatników składek ZUS, co świadczy, że przedsiębiorstwo w rzeczywistości nie funkcjonowało. Z kolei opinia z zakresu badania fałszerstw dokumentów potwierdza, że zaświadczenie o zatrudnieniu w powyższym przedsiębiorstwie dla L. F., pomimo że podpisała je nieznaną osobą, to rękopis w owym zaświadczeniu wypisał W. O.. Te okoliczności wskazują, iż oskarżony F. nie mógł sam wystawić sobie owego zaświadczenia i samodzielnie zorganizować przedsięwzięcia, w którym uczestniczył. Okoliczności te jednoznacznie wskazują, że działał on wspólnie i w porozumieniu z W. O. i W. K.. Powyższe fakty potwierdzają więc jego wyjaśnienia.

Sąd dał również wiarę w całości zeznaniom świadka B. K., która w swoich zeznaniach jako pracownica Agencji Usług (...) S.A. wskazała m. in. L. F., jako osobę, która posługując się nieprawdziwym zaświadczeniem uzyskała kredyt gotówkowy w Banku (...) za pośrednictwem w/w agencji. Jej zeznania mają charakter obiektywny. Nie jest w żaden sposób związana z oskarżonym lub innymi osobami uczestniczącymi w przestępczym procederze. Jako pracownica poszkodowanego podmiotu posiada informacje na temat danych osób zawierających umowy kredytu w w/w agencji. Stąd nie sposób odmówić im wiarygodności. Nadto z danych przedstawionych przez nią można wywnioskować, iż L. F. nie był jedyną osobą posługującą się nieprawdziwym zaświadczeniem wystawionym na firmę (...) w celu uzyskania kredytu na szkodę agencji (...) S.A. Potwierdza to, iż był to proceder zorganizowany.

Za prawidłowo sporządzoną Sąd uznał także opinię biegłego z zakresu badania dokumentów. Oprócz potwierdzenia podpisów L. F. na dokumentach dotyczących zawarcia umowy kredytu oraz potwierdzenia wypisania zaświadczenia o zatrudnieniu przez W. O., dostarcza ona cennych informacji potwierdzających, iż takich zaświadczeń było wystawionych znacznie więcej i że były wystawiane i podpisywane zarówno przez W. O., jak i W. K. oraz inne ustalone i nieustalone osoby. Opinia ta została sporządzona przez profesjonalny i uprawniony do tego podmiot, jest dokładna i rzetelna, stąd też nie można odmówić jej wiarygodności.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania L. F. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Taki sam czyn przypisano oskarżonemu M. R., co do którego obrońca wniósł o uzasadnienie wyroku tylko odnośnie rozstrzygnięcia o karze.

Postępowanie dowodowe wykazało, że L. F. i M. R. uzyskali kredyty w kwotach odpowiednio 4444,45 złotych i 4545,46 złotych. Posługiwali się przy tym zaświadczeniami o zatrudnieniu w przedsiębiorstwie (...), mając świadomość, iż nie posiadają tam zatrudnienia. Obaj przyznali się do winy i szczegółowo opisali okoliczności popełnienia przestępstwa. Art. 286 § 1 k.k. mówi o tym, że kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Niewątpliwie przedłożenie niezgodnego ze stanem faktycznym zaświadczenia o zatrudnieniu w instytucji zajmującej się udzielaniem kredytów jest wprowadzeniem w błąd, gdyż spowodowało przekonanie pracowników (...) S.A., że w/w oskarżeni pracują w określonym przedsiębiorstwie i uzyskują określony dochód, a więc będą zdolni spłacać zaciągniętą pożyczkę. Złożenie wspomnianych zaświadczeń spowodowało wypłacenie kredytów oskarżonym, a więc doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Zachowanie oskarżonych wyczerpało również znamiona czynu określonego w art. 297 § 1 k.k. bowiem oskarżeni świadomie przedłożyli dokumenty poświadczające nieprawdę o ich zatrudnieniu w celu uzyskania pożyczki pieniężnej dla siebie i dla innych osób.

W związku z tym, iż czyn oskarżonych wyczerpał znamiona określone w dwóch powyższych przepisach ustawy karnej, to zgodnie z art. 11 § 2 k.k. Sąd skazał obu oskarżonych za jedno przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanego im czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonych. Nie byli oni w szczególności ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. L. F. i M. R. są i już w trakcie popełnienia czynów byli osobami dorosłymi. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność u oskarżonych.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynów L. F. i M. R. z pewnością był wyższy niż znikomy. Przemawia za tym przede wszystkim fakt, że działali on w pełni świadomie i osiągnęli ze swoich czynów korzyść majątkową, a w wyniku ich działania pokrzywdzony podmiot poniósł szkodę, choć w obu przypadkach nie była ona znaczna.

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane im przestępstwa Sąd kierował się przesłankami wskazanymi w art. 53 k.k. bacząc by kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów.

Na niekorzyść oskarżonego L. F. przemawia przede wszystkim jego karalność – był on dwukrotnie karany z art. 286 § 1 k.k. oraz jednokrotnie z art. 270 § 1 k.k. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że wyroki wobec tego oskarżonego pochodzą z 2013r. roku i 2015r. A zatem z okresu znacznie późniejszego niż przestępstwo objęte niniejszym postępowaniem.

Również w przypadku oskarżonego R. na jego niekorzyść przemawia karalność oskarżonego. Został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie w 2015r. za przestępstwo oszustwa.

Okolicznością obciążającą wobec obu oskarżonych jest także wypełnienie przez nich jednym zachowaniem znamion dwóch przestępstw.

Okolicznością miarkującą wysokość kar wymierzonych obu oskarżonym jest stosunkowo niewielka wysokość szkody oraz fakt, iż oskarżeni przyznali się do winy i złożyli wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonych F. i R. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i wymierzył oskarżonym w punkcie I i III wyroku kary po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz – wobec popełnienia przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - wymierzono im kary grzywny w wymiarze po 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. W punkcie II. i IV. wyroku wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby.

W przypadku obu oskarżonych Sąd doszedł do przekonania o możliwości i zasadności zastosowania wobec nich instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Obaj oskarżeni są co prawda osobami karanymi. Zważyć jednak trzeba, że czynów za które zostali skazani dopuścili się w czasie kiedy karani nie byli, czyny te miały miejsce w 2000 roku. Wymierzanie oskarżonym po tak długim czasie od popełnienia przestępstwa bezwzględnych kar pozbawienia byłoby nieadekwatne i niezgodne z zasadami sprawiedliwości społecznej. W ocenie Sądu istnieje szansa, że wymierzenie oskarżonym kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania spełni wobec oskarżonych cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, zwłaszcza , że obok pozbawienia wolności Sąd wymierzył obojgu oskarżonym kary grzywny, których dolegliwość winna skłonić oskarżonych do refleksji nad zasadnością przestrzeganiem prawa. Dla zweryfikowania tej prognozy Sąd ustanowił 3 letni okres próby w stosunku do obu oskarżonych.

Dodać należy, że orzekając Sąd zastosował jednocześnie art. 4 § 1 k.k. zgodnie z jego treścią jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przepisy obowiązujące w dacie czynów przypisanych oskarżonym były korzystniejsze, zwłaszcza jeśli chodzi o treść art. 72 § 1 k.k. który obecnie obliguje Sąd do nałożenia na sprawcę dodatkowych obowiązków w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary, a w czasie popełnienia przez oskarżonym zarzucanych im przestępstw dawał Sądowi jedynie taką możliwość. Nadto w czasie popełnienia przestępstw korzystniejsze dla oskarżonych były przepisy dotyczące zasad wymierzania grzywien.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonych oraz konieczność wykonania przez nich kary grzywny Sąd zwolnił ich od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych z urzędu odpowiednie kwoty z tytułu wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną.